

nævnet dette Mellemværende endsige hentydet til dets Aarsag. Hun havde derved paany gjort den Erfaring, at han med alle sine iøjnefaldende Latterligheder og Skavanker i enkelte Retninger var et ualmindelig fintfølende og ogsaa et godmodigt Menneske, som man ikke kunde lade være med at holde af.

Midt under første Akt havde Karsten From vist sig i Teatret, og da han tog Plads umiddelbart foran dem, var hun straks paa det rene med, at dette Sammentræf ikke var tilfældigt. I Mellemakten plaprede Fætteren da ogsaa ud med, at han om Formiddagen havde fortalt Karsten From, hvor han agtede at tilbringe Aftenen, og at hun havde lovet at gøre ham Følgeskab.

Mellem de to Mænd havde der siden det historiske Sommermøde i Strige Skov, hvor de saaes første Gang, udviklet sig et besynderligt Venskab, som for Jægermesterens Vedkommende næsten havde Karakteren af en Forelskelse. Ved den store Enslev-Fest paa Storeholt Dagen efter Mødet, hvor Stemningen blev saa uhyggeligt truet af Hædersgæstens onde Lune, havde Karsten From tilsidst gjort Himlen blaa med sit Gitarspil og sine muntre Viser, som endogsaa fik Enslev til at klappe. Af Taknemlighed herover havde Jægermesteren bagefter omfavnet ham og med Taarer i Øjnene kaldt ham for sin Æres Redningsmand.